

Kapitel 1

”Du måste skämta.” Jasmine tryckte mobilen mot örat. Som om hennes mammas ord skulle få en annan innebörd om hon pressade skärmen hårdare mot huden.

Lenas ton innehöll en antydning till förvåning. ”Nej. Varför skulle jag skämta om det?”

Jasmine knep åt om näsryggen med tummen och pekfingeret och blundade en sekund. När hon öppnade ögonen igen såg hon mot studentrummets fönster. Mörkret utanför var kompakt. Istället för grannbyggnaden i tegel studerade hon sin egen spegelbild medan hon stod mitt på golvet med telefonen i handen. Hennes blonda hår var uppsatt i en slarvig knut och de stora ögonen stirrade tillbaka på henne, lika skräckslagna som originalet de reflekterade.

”Okej.” Jasmines fingrar vandrade till ringen i örat, den hon alltid snurrade på när tankarna gjorde samma sak. ”Du vill alltså att jag ska kontakta mormor och säga att jag kan åka upp till henne i Vinterdal för att finnas där när hon återhämtar sig efter lunginflammation?”

”Ja.” En lättad utandning hördes i andra änden. Som om klagörandet i sig innebar ett positivt svar. ”Det skulle vara jättefint om du kunde göra det. För visst har ni tentaperiod nu? Du sa något om att ni inte har några föreläsningar på två veckor?”

Jasmine höll tillbaka ett stön. ”Nej, det har vi inte, så tekniskt sett behöver jag inte vara här på campus, men ...”

Hennes mamma väntade.

Jasmine slängde upp handen i luften trots att Lena inte kunde se det. ”Mamma! Det är *mormor*. Hon pratar inte med oss.”

”Hon pratar inte med *mig*”, rättade Lena henne.

Jasmine sjönk ner på kanten av den hårda sängramen och mötte samtidigt blicken hos sin rumskamrat som satt uppkrupen i sängen mitt emot med studielitteraturen utspridd omkring sig. Jasmine pekade mot mobilen och mimade ordet "senare" för att visa att hon inte hade tid att förklara vad samtalet gällde. Sedan fokuserade hon på sin mamma igen. "Hur fick du ens reda på att mormor varit sjuk?"

"Min kusin ringde."

Jasmine satte sig rakare så att täcket frasade under henne. "Eva? I så fall kan väl hon åka till Vinterdal och hjälpa mormor?" Jasmine hörde själv att hon lät som ett tjurigt barn och grimaserade, en min som fick rumskamraten att skratta lågt från sin sida av rummet.

"Hon har tre barn att ta hand om", påpekade Lena. Ett faktum som gjorde det uppenbart att mammans kusin inte kunde lämna hemmet vind för våg för att flytta in hos sin moster i Norrland. Inte ens för en begränsad tid.

Jasmine drog med sin fria hand över ansiktet, stannade vid tinningen och lät fingertopparna massera den spända muskeln. Hon började få slut på argument och var tvungen att uttala tanken som fått hennes mage att dra ihop sig till en sten redan i början av samtalet. "Mamma ...". Hon svalde. "Jag har inte träffat mormor på tio år. Det kommer bli så ... *awkward*." Det engelska ordet fick bistå när de svenskan inte räckte till för att förklara det obekväma i situationen.

En suck färdades över linjen. "Jag vet. Och jag förstår." Lena tvekade. "Samtidigt tror jag att det här kan bli ... eran chans."

Jasmine lät handen falla ner från sidan av pannan. "Vad menar du?"

Ett par sekunders tystnad antydde att hennes mamma valde sina ord. "Mormor vill inte ha någon kontakt med mig. Men det betyder inte att det måste vara så mellan er två. Även om det skar sig mellan oss när jag flyttade hemifrån önskar jag att

ni skulle få en chans att lära känna varandra. Och jag tror att det här kan vara rätt tillfälle.”

Lenas förhoppning vädjade till henne på ett sätt Jasmine hade svårt att värja sig mot. Nästan hälften av sitt tjugotvååriga liv hade hon varit övertygad om att hon inte ville ha något att göra med den mormor som sagt upp bekantskapen med sin egen dotter. Men om Lena inte såg det på det sättet ...

”Jag vet inte”, sa hon till slut och såg ännu en gång mot det mörka fönstret. Några ljusa testar hade fallit ur knuten och ramade in hennes hjärtformade ansikte.

”Du kan väl tänka på det i varje fall.”

”Okej, jag ska fundera över det.” Jasmine drog upp benen under sig och bytte ämne, ovillig att diskutera saken mer innan hon låtit den marinera i bakhuvudet en stund. ”Så, hur går det med den där kvällskursen du skulle börja på? Var det italiensk matlagning? Ska pappa också gå?”

Lena svarade på frågorna och Jasmine lyssnade medan hon snurrade på sitt örhänge. Några minuter senare avslutade de samtalet och hon la ner telefonen bredvid sig på täcket samtidigt som hennes rumskamrat sänkte anteckningsblocket.

Sofie studerade henne med vinklat huvud. ”Vad handlade det där om?”

Jasmine höjde ena axeln med ett undertryckt leende. ”Mina föräldrar går en matlagningskurs. Verkar som att jag kommer få äta pasta carbonara med extra parmesan nästa gång jag hälsar på.”

Sofies ögonbryn formade en båge. ”Jättekul. Du vet mycket väl att jag menade den betydligt intressantare delen. Har du sagt upp kontakten med din mormor?”

Jasmine drog på munnen åt rumskamratens iver att bli serverad en dramatisk historia, men kände hur leendet falnade när hon mindes att det inte fanns något roligt med den. ”Inte direkt. Men mormor har vägrat prata med mamma ända sedan

hon valde att gifta sig med pappa. Och på grund av det har inte jag heller varit så intresserad av att ha kontakt med henne.”

Sofie blinkade till. ”Vad var det med din pappa som fick din mormor att förskjuta sin dotter? Är han nån sorts gangster? Varför har du inte berättat det tidigare? Låter jättespännande.”

Den här gången trillade ett skratt ur munnen på Jasmine. ”Du är ju knäpp. Nej, min pappa är inte och har aldrig varit någon gangster. Han är fiskare.”

”Och ...” Sofie höjde på ögonbrynen, ”... din mormor gillar inte fisk?”

Jasmine log sorgset. ”Jag vet att det är svårt att fatta att det fortfarande finns såna människor, men min mormor är en snobb. Och då menar jag av den värsta sorten.” Hon skakade på huvudet. ”Tydligt dejtade mamma någon överklasskille som mormor mer eller mindre tvingat på henne när hon mötte pappa. Och pappa var en vanlig kille utan några ’utsikter’”. Hon gjorde ett citattecken med fingrarna. ”Men mamma blev kär. Hon gjorde slut med rikemanssonen mormor ville att hon skulle byta ringar med och förlovade sig med pappa istället. Mormor blev rasande. Hotade med att bryta kontakten om mamma gifte sig med pappa.”

Sofies mun hängde öppen. ”Och din mamma gifte sig med honom ändå? Wow. Äkta kärlek.”

Jasmine nickade. ”Ja, men mormor höll sitt löfte. Hon bröt kontakten med mamma. För alltid.”

Hennes rumskamrats ögon vidgades. ”Galet ju. Vem gör nåt sånt? För att din pappa inte var tillräckligt fin?” Hon blev tyst ett ögonblick. ”Du sa att du inte har träffat din mormor på tio år. Men du har alltså träffat henne?”

”Ja.” Jasmine lutade ryggen mot väggen. ”Tre eller fyra gånger. Det är så länge sedan så jag är inte säker. Mammans kusin Eva tog med mig till mormor eftersom både hon och mamma tyckte att jag borde få chansen att lära känna mina

rötter. Men när jag fick veta varför mamma aldrig följde med ville jag inte åka dit mer.”

Sofie satte sig i skräddarställning. ”Det kan jag förstå. Så ... vad minns du av din mormor?”

Jasmines blick vandrade till rummets gråvita tak. ”Jag kommer ihåg att det var svinkallt i Vinterdal. Att mormor luktade någon stark parfym och att man inte fick röra något hemma hos henne.”

Rumskamraten var tyst en stund medan hennes fingrar trummade mot anteckningsblocket. ”Om jag var som du skulle jag göra det. Åka till din mormor, alltså. Blir det katastrof kan du alltid dra hem igen.”

Jasmine svarade inte. Att inte bara träffa, utan bo, hos Eivor efter så lång tid utan ens ett sms fick musklerna i hennes mage att dra ihop sig. Vad skulle de prata om? Hade de överhuvudtaget något gemensamt? Och samtidigt ... Chansen fanns att hennes mamma och Sofie hade rätt. Det här skulle kunna vara den enda möjlighet hon fick att bygga den relation som aldrig fått en chans.

Hennes huvud värkte igen så fingrarna hittade ytterligare en gång till tinningarna när hon gav sin rumskamrat samma svar hon gett Lena. ”Jag ska tänka på det.”

Med det sagt lämnade hon sängen och gick mot det lilla badrummet de delade i studentkorridoren för att göra sig i ordning för kvällen.

Förhoppningsvis skulle en natts sömn bidra till ett genomtänkt beslut.

Kapitel 2

Jasmine drog upp dörren till den tomma tågkupén, sköt in resväskan framför sig och ställde den åt sidan medan hon krängde av ryggsäcken och sjönk ner på sätet närmast fönstret. Det tycktes inte vara någon rusning till Östersund den här tidiga förmiddagen i mars, men om det innebar att hon fick ha kupén för sig själv större delen av resan var hon tacksam.

Hon hade fortfarande svårt att tro att hon lämnade ett ljummet Göteborg för att åka till det iskalla Vinterdal där hon skulle träffa en släkting som aldrig lyft ett finger för att bygga någon form av relation med henne. Svårt att tro att hon skulle tillbringa två veckor hos den mormor som sagt upp bekantskapen med sin egen dotter för att hon inte gift sig tillräckligt fint.

Ilska över mormoderns ogrundade förakt för hennes föräldrar brände ännu en gång som glödande kol i magen på Jasmine och tvingade henne att dra in ett par fokuserande andetag. Om hon lät tankarna fara iväg i den riktningen var det ingen mening med att hon gjorde den här resan. Då hade det varit bättre att hon stannat kvar i studentrummet och skrivit sin hemtenta vid det slitna skrivbordet hon delade med Sofie.

Hon såg ut mot perrongen när tåget långsamt började glida över rälsen för att några minuter senare få upp farten medan det disiga landskapet drog förbi utanför fönstret. Jasmine hade inte kunnat somna efter telefonsamtalet med sin mamma. Och även om två veckor i ett litet norrländskt samhälle inte var någon drömsemester hade det funnits en tanke hon inte kunnat släppa: att det här kanske inte var en olägenhet, utan en möjlighet. En chans att lära känna sitt arv, sin historia. Vare sig hon trivdes med sin mormor eller inte fanns blodsbandet där och Jasmine

hade kommit fram till att hon var villig att ge den saknade länken en chans.

Hon hade ringt sin mormor redan nästa morgon, innan hon hann ångra sig. Om hon hade hoppats på översvallande tacksamhet från Eivor skulle hon ha blivit besviken. Kvinnan i andra änden hade låtit saklig och hållit sig till det praktiska kring biljetter, färdmedel och adressen till lägenheten. När Jasmine lagt på hade en känsla av att hon just ringt vårdcentralen eller någon annan inrättning dröjt kvar och gett en bismak av obehag.

Jasmine drog till sig den rymliga ryggsäcken som satt på sätet bredvid henne och plockade upp sin laptop. Eftersom resan skulle ta drygt elva timmar hade hon gott om tid att arbeta på sin hemtenta. Hon fällde upp locket och försvann in i den akademiska värld hon ägnat dagarna åt de senaste åren.

Vid lunchtid lämnade hon den fortfarande tomma kupén för en måltid i restaurangvagnen som knappt höjde sig över dem som serverats i matsalen i grundskolan och återvände sedan till studierna. När det började skymma utanför fönstret vid fyratiden la hon datorn åt sidan och lutade huvudet mot nackstödet. Hon behövde en paus. Behövde få blunda ett par minuter och låta tankarna vandra bort från litterära analyser.

Jasmine slöt ögonen och kände hur kroppen blev tung, som om hon sjönk ner i en hängmatta på sommaren. Hennes huvud föll åt sidan med det raka håret som en gardin över kinden när hon gav efter för sömnen som svepte iväg hennes medvetande.

Tåget krängde fortfarande längs rälsen när hon långsamt började ta in omgivningen igen, ett sinne i taget. Det dova dunkandet, det sträva tyget i sätet, lukten av rengöringsmedel som använts i kupén och ...

Jasmine öppnade sömndrucket ögonen och ryckte till.

Hon var inte ensam längre. En ung man satt på sätet mitt emot och såg oavvänt på henne, som om hon var

huvudattraktionen på en utställning. Jasmine blinkade ett par gånger för att försäkra sig om att hon inte inbillade sig och noterade ett roat leende på den främmande killens läppar.

”Sorry. Var inte meningen att skrämmas, men jag ville inte väcka dig när jag kom in.” Hans ord motsades av bristen på ånger i ansiktet när han fortsatte studera henne.

Jasmine satte sig rakt, drog instinktivt handen över munnen och hoppades att hon inte hade dreglat i sömnen. Hur länge hade han suttit där och stirrat på henne medan hon sov? Han kunde väl åtminstone låtsas att han tittat på sin mobil?

”Öh ...” Hon gjorde ett försök att samla tankarna när hon mötte hans blick. Han hade svart hår i en kortklippt frisyra, bronsfärgade ögon som fortfarande var fästa på henne och ett leende som visade upp vita tänder. Grå T-shirt, öppen svart vinterjacka, jeans med hål på knäna och den avslappnade hållningen hos någon som inte bad om ursäkt för sin existens.

Jasmine harklade sig och strök undan en blond hårslinga som klistrat sig fast vid hennes mungipa under sömnen. ”När klev du på?” fick hon till slut fram.

”För tio minuter sedan.” Han lät en av de grova kängorna vila mot knät. ”Vi är framme i Östersund om en timme.”

”Va?” Jasmine kastade en blick ut genom fönstret, men kunde bara se sig själv i den kolsvarta rutan. Spegelbilden visade att hon såg lika nyvaken ut som hon kände sig. ”Jag trodde inte att jag hade sovit så länge.”

Killen ryckte på axlarna. ”Du såg väldigt avslappnad ut.”

Hon hoppades att det inte var kod för att hon snarkat med öppen mun med en salivrand på hakan och håret i en rufsig röra runt ansiktet. ”Jaså. Okej, jag ... hm ...” Hon letade efter något som kunde avleda bilden av henne som Törnrosas okända och mindre graciösa tvillingsyster. ”Ska du ... hälsa på någon i Östersund?”

Han skakade på huvudet. ”Nix. Det är bara ett mellanstopp på väg hem till Vinterdal.”

Jasmine höjde på ögonbrynen. ”Vinterdal? Jag är också på väg dit.”

Han hasade längre fram på sätet. ”Då kommer vi praktiskt taget bli grannar. Bäst att jag presenterar mig.” Han sträckte fram handen. ”Vincent.”

Jasmine skrattade åt kommentaren och tog hans hand. ”Jasmine. Menar du att Vinterdal är så litet?”

Han släppte henne och lutade sig bak mot sätet igen. ”Fyratusen invånare och jag är en av dem. Har bott där hela mitt liv.”

Jasmine nickade. ”Jag har faktiskt också mitt ursprung där. Eller rättare sagt så kommer min mamma därifrån. Jag är uppväxt i Göteborg.”

Vincent gjorde en gest mot mörkret utanför fönstret. ”Så vad finns det i världsmetropolen Vinterdal som lockar en snygg tjej från Göteborg att åka dit mitt i mars?”

Hon valde att ignorera den inbäddade komplimangen innan den fick hennes ansikte att skifta färg. ”Min mormor. Jag ska bo hos henne i två veckor. Finnas där för henne medan hon återhämtar sig efter lunginflammation.”

Vincent petade bort ett gruskorn som kilats fast under sulan på hans känga. ”Vad gör du när du inte reser landet runt för att assistera behövande släktingar då?”

Jasmine pekade mot laptopen som fortfarande låg på sätet bredvid henne. ”Jag pluggar svenska och matematik på högskolan. Planen är att bli gymnasielärare när jag är klar.”

Han gjorde en grimas. ”Matte? Inte mitt bästa ämne i skolan.”

Jasmine var van att höra det. Hennes rumskamrat, som läste grafisk design, hade reagerat likadant när hon frågat om Jasmines huvudämnen. ”Jag tror att de flesta kan lära sig matte med rätt lärare.” Hennes mungipa kröktes uppåt. ”Det måste jag ju tro, eftersom jag tänker bli en. Så ... vad gör du själv när du inte sitter på ett tåg?”

Hans leende överskuggades av ett trots i uttrycket. ”Jag jobbar som matbud.”

Jasmine kände hur hans outtalade tanke intog utrymmet mellan dem i kupén. Han förmodade att hon såg ner på dem som inte ägnade sig åt högre utbildning, vilket var ett tydligt bevis på att hon var en främling för honom. Hon la huvudet på sned. ”Intressant. Då träffar du många olika människor på dagarna?”

Förvåning fick hans läppar att säras innan han snabbt hämtade sig. ”Ja. Det är en av de bästa sakerna med jobbet.” Vita duken-leendet återvände. ”Förutom att det betalar räkningarna.”

Jasmine log också. ”Låter som ett perfekt jobb då. Jag kan knappt vänta på att få lämna livet som fattig student och ta anställning.”

Vincent tittade mot fönstret, trots att det inte fanns något att se där. ”Det är helt okej att jobba som matbud, men ...”

Hon väntade på fortsättningen.

Han vände sig mot henne igen. ”Men helt ärligt skulle jag gärna plugga till något annat. Problemet är att jag aldrig tog någon gymnasieexamen.” Han gjorde en urskuldande min. ”Blev inte godkänd i matte.”

”Åh.” Jasmine visste inte vad hon skulle svara. Det hon *ville* säga var galet. Ingen vettig människa slängde ur sig den sortens erbjudande till en främmande person, men ... Hon hade blivit uppfostrad att göra för andra vad hon ville att de skulle göra för henne. ”Jag kan hjälpa dig.” Hon kände hur pulsen bultade i halsen när hon väntade på hans respons.

Han blinkade till. ”Va?”

Jasmine harklade sig. ”Jag kan hjälpa dig med matten.” Hon viftade lite med handen. ”Du sa ju själv att vi praktiskt taget kommer bli grannar. Jag ska bara stanna i Vinterdal i två veckor, men om du vill kan jag hjälpa dig med matten under den tiden.”

Vincents ögon var vidgade när han såg på henne. Sedan skrattade han till, drog med handen genom håret och log på ett sätt som fick det att ila till i magen på henne. ”Alltså, det skulle ju vara ... Ja. Jag tar väldigt gärna emot hjälp. Tack. Verkligen.”

Värme spred sig genom kroppen på Jasmine. ”Det är lugnt. Det blir bra övning för mig.”

Vincent skrattade igen. ”Verkar som att du har fått din första elev.”

Hennes leende kom av sig självt. ”Verkar som det.”